לא מחייב רבי אלא ברשות היחיד מקורה

דאמרינן •ביתא כמאן דמליא דמיא אבל

שאינו מקורה לא וכ"ת הכא נמי במקורה

התינח ברשות היחיד מקורה בר"ה מקורה מי

חייב שוהאמר רב שמואל בר יהודה אמר רבי

אבא א"ר הונא אמר רב המעביר חפץ ד'

אמות בר"ה מקורה פמור לפי שאינו דומה

לדגלי מדבר אלא א"ר זירא הא מני אחרים

היא דתניא אחרים אומרים עמד במקומו וקבל

חייב עקר ממקומו וקבל פמור עמד במקומו

וקבל חייב הא בעינן הנחה על גבי מקום ד'

וליכא אלא שמע מינה לא בעינן מקום ארבעה

ודילמא הנחה הוא דלא בעינן הא עקירה

בעינן והנחה נמי דילמא דפשים כנפיה

וקיבלה דאיכא נמי הנחה אמר רבי אבא

מתניתין 🐠 כגון (שקבל במרסקל) והניח ע"ג

מרסקל דאיכא נמי הנחה והא ידו קתני תני

מרסקל שבידו התינח מרסקל ברשות היחיד

אלא מרסקל שבר"ה רה"י הוא לימא דלא

כרבי יוםי בר' יהודה דתניא יוכי בר' כרבי

יהודה אומר נעץ קנה בר"ה ובראשו מרסקל

זרק ונח על גביו חייב דאי כר' יוםי בר' יהודה

פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונתן לתוך ידו

של עני אמאי חייב מרה"י לרה"י קא מפיק

אפילו תימא רבי יוםי בר' יהודה התם למעלה

מי' הכא לממה מי' קשיא ליה לר' אבהו מי

קתני מרסקל שבידו והא ידו קתני אלא א"ר

אבהו כגון ששלשל ידו לממה מג' וקבלה והא

עומד קתני בשוחה ואיבעית אימא בגומא

ואב"א בננם 9 אמר רבא איכפל תנא לאשמעינן

כל הני אלא אמר רבא מידו של אדם חשובה

לו כד' על ד' וכן כי אתא רבין א"ר יוחגן ידו

של אדם חשובה לו כד' על ד' א"ר אבין

א"ר אילעאי א"ר יוחגן יזרק חפץ ונח בתוך

ידו של חבירו חייב מאי קמ"ל ידו של אדם

חשובה לו כד' על ד' והא אמרה ר' יוחנן

חדא זימנא מהו דתימא ה"מ היכא דאחשבה

הוא לידיה אבל היכא דלא אחשבה הוא

י א מיי׳ פי״ג מהל׳ שבת ה לכה ביית מהכי שבת הלכה ב: יא ב ג ד מיי שם הלכה

גליון הש"ם

, גמ' ביתא כמאן דמליא כו'. עילונין ד' עו ע"כ: שם אמר רבא איכפל תנא לאשמעינן ובו'. זכחים עו ע"ל. וק"ל דדילמל מש"ה נקט ידו דליירי ע"כ בלמטה ומוכח מזה דלוגד יד שמיה אגד: תום' ד"ה אמאי חייב לפי הירושלמי וכו'. הובא לעיל ג מ"א חומ' ד"ה

רבינו חננאל

ואולמה ר' זירא כאחרים ואוקמה די זיוא כאווים, דתניא אחרים אומרים עמד במקומו וקיבל אפילו בידו חייב, ש״מ לא בעי מקום ד׳. ודחינז כגוז שפשט כנפיה שבידו שיש בו ד'. פי' טרסקל, טאבק. איני והא קיי״ל דטרסקל ברשות הרבים רה״י היא, נימא דלא מתניתין, והתם דתני נעץ . סנה ברה"ר והניח בראשו קנה ברה"ר והניח בראשו טרסקל [וזרק] מרה"ר ונח על גביו חייב כשהיה טרסקל זה נתון למעלה מי', שאין רה"ר למעלה מי׳, מתני בטרסקל שבידו למטה מי׳. ודחי׳ ר' אבהו להא, ואוקמא הוא כגון ששלשל ידו למטה מג' וקיבלה, דכל פחות מג' כלבוד דמי. ווחת מגי כלבוז ימי, וכאלו בקרקע הניח, והאי העני עומד בשוחה כדכתיב והלכו אליך שחוח, והוא פי' כפוף כדכתיב הלכוף כאגמון ראשו. פי׳ בגומא, בור כדכתיב חופר גומץ, .. גומץ וגומא הכל אחד הוא. ננס, קצור בקומתו. ונדחו אלו כולם, ואוקמא רבא הכי ואמר האי [תנא] סבר ידו של אדם חשובה לו כד׳ על ד׳. וכן א״ר יוחנן זרק והלכה ונחה בתוך ידו של חבירו חייב. וא״ר יוחנן . עמד במקומו וקיבל, כגון שזרק לחבירו (כבו) [דבר] מה חייב בזה שנעשית מחשבתו. נעקר ממקומו אחור שחוק שקיבלה, פטוד הזורק שהרי לא נצטרפה כוונתו לקבל באותו מקום, ממילא באה לידו. בעי ר' יוחנן זרק ונעקר הוא ממקומו וקיבל מהו, שנמצא הוא שזרק הוא עצמו שקיבל, שני כוחותיו הללו. שזרק ושנעקר וקיבל כשני בני אדם דמו וחייב, או -ילמא אפילו הכי אדם אחד הוא, לא נעקר ממקום [זה] הוא, לא נעקר ממקום [זה] והונח במקום אחר, אלא מקום העקירה הוא מקום הנחה, כי שניהם כאדם אחד הז, ועלתה בתיקו, הא גשמים והוציאן חייב, אתינן לאוקומה כגון שקלט מי גשמים הללו ולא כשהן י יורדיז אלא מטל גרי הכוחל יווזין אלא מעל גבי הכותל משופע דנחו ע"ג הכותל, כגון הא דא' בסוף עירובין

בהא דתנז

לא מחייב ר' אלא ברשות היחיד מקורה. נראה לרשכ״א דמשמע ליה מדלא נקט מרשות היחיד לרה"י ורשות הרבים באמלע כמו בפלוגתא דר"ע ורבנן וההיא דגיטין פ' הזורק (ד' עט. ושם) גבי היתה עומדת על ראש הגג וזרקו לה כו׳ וקאמר כמאן כרבי דאמר

קלוטה כמי שהונחה דמיא לא סברי דרב ושמואל דהכא דאמרי דלא חייב ר' אלא ברשות היחיד מהורה ולדידהו לריך לשנויי דהתם משום אינטורי כדמשני התם אליבא דרבנן אפילו תימא רבנן כי פליגי רבנן לענין שבת אבל הכא משום אינטורי כו':

אמאי חייב מרה"י לרה"י קא מפיה. ואפילו משום מושיט ובדיוטא אחת לא מחייב ®לפי הירושלמי דמלריך שיקבלנו שני מידו: באן למטה מי'. וא״ת נהי דרשות היחיד לא הוי ר"ה נמי לא הוי

אלא ככרמלים כמו טמוד גבוה שלשה ורחב ד' ואמאי חייב ויש לומר דאין כרמלית בכלים כמו שפירש רש"י לקמן י גבי היתה קופתו מונחת כו׳ קשה לר"י מה עלה על דעתו של המקשן דע"כ ידע דמתניתין מיירי למטה מי׳ בלא פירכא דר׳ יוסי בר׳ יהודה א) דכל למעלה מי׳ הוי מהום פטור ולא מחייב לכ״ע וא״כ מאי פריך מרבי יוסי ברבי יהודה הא מילתא דפשיטא היא דלמטה מי׳ לא הוה רה"י דהא תנן לקמן בהזורק (לקמן ד׳ נטו חולית הבור והסלע שהם גבוחים י׳ ורחבים ד׳ הנוטל מהן והנותן על גבן חייב פחות מכן פטורא ופשיטא דרבי יוסי ברבי יהודה לא איירי אלא למעלה מי':

בגון ששלשל ידו לממה מג' וקבלה. וקסבר רבי אבהו דאגד יד שמיה אגד דאי לא הוי שמיה אגד מאי איריא דנטל עני מתוכה אפילו נתן בעה"ב לתוכה יהא חייב העני כשהוליא כיון דיד העני מיירי נמי דהוה למטה מג' דמסתמא יד בעה"ב ויד עני איירי בענין אחד דהא כי נטל מתוך ידו של בעה"ב דהוי למטה מג' הויא יד עני נמי למטה מג' ובכהאי גוונא אפילו נותן בעה"ב לתוך יד העני יהא חייבב: בגומא. נריך לפרש בגומא שהיא רשות הרבים כגון שרבים משתמשים בה למ"ד תשמיש על ידי הדחק שמיה תשמיש (לקמן ד׳ ח:) או בענין שמהלכים שם רבים אבל גומא שהיתה כרמלית או מקום פטור כיון שגופו שם ידו שהיא פשוטה לרשות הרבים לא הויא כרה"ר דבתר גופו גריר אע"פ שהיא למטה מג' כיון דסבר אגד יד שמיה אגד כדפי': מ היכא דאחשבא לידיה. וא״ת ולימא הך ולא ההיא דלעיל וי"ל דה"א דוקא לענין הנחה חשובה

כד׳ על ד׳ אבל לגבי עקירה לא: בשבי בני אדם דמי ופמור. פי׳ כי היכי דבשני בני אדם פטור

הראשון משום דלא עבד כלל הנחהג ה"נ כיון שחטפו מהילוכו ולא הניח החפץ ללכת עד מקום הילוכו לא הויא הנחה דלא נח מכח הזורק או דילמא כאדם אחד דמי וכיון דעביד עקירה והנחה מקורה. שיש לה גג: כמאן דמלי (ב). דבר סתום מכל לד הוי כמלא חפלים עד גגו דאין אוירו חשיב אויר הלכך כל המורק לחוכו הוי כמונח: התינח רה"י. דבע"ה אלא רשות הרבים דעני מי מוקמת ליה במקורה: לדגלי מדבר. וכל מלאכות דבשבת ממשכן גמרי לקמן ש

מדנסמכה פרשת שבת לפרשת משכן בויקהלי : הא מני. דלא בעי מקום ד' אחרים היא: עמד במקומו. זרק חפץ וקבלו אחר עמד המקבל במקומו

וקבל: חייב. הזורק דאיהו עבד עקירה והנחה: עקר. המקבל ממקומו ורץ לקראת החפץ וקבלו: פטור. הזורק דלה היתעביד הנחה מכחו: דפשיט כנפיה. י) פרס בגדו דהוי ד': טרסהל. סל: רשות היחיד הוא. ואמאי מחייב משום הולחה: לימח. מתניתין דלח חשיב ליה רה"י דלא כרבי יוסי ברבי יהודה: וורק. מרשות הרבים: ונח על גביו חייב. דאט"ג דלחנוה לא הוי קנה רחב ד' הואיל ובראשו ארבעה אמרינום גוד אחית מחיצה והוי רה"י גמור: למעלה מי׳. הוי רה״י הואיל ורחב ד׳: שלשל. השפיל כמו ש היה משלשל בחבל: למטה מג'. דהויא כקרקע: והא עומד קחני. העני עומד בחוץ והא יושב הוא: נשוחה. כופף עלמו: וחיבעים חימה. בעומד בגומא וידו סמוכה לשפתה: איכפל **תנא כו'**. טרח התנא בכל זאת ולא היה לו להודיענו דמוליא מרשות לרשות חייב אלא על ידי דברים הללו שאין דרכן בכך לתני פשט כנף בגדו לפנים דהוי ד': היכא דאחשבה. זה העושה מלאכה נתכוון לתתה ליד חבירו כי מתניתין: אבל היכא דלא אחשבה. שהלכה ונחה מעלמה ביד חבירו דהאי דוריק לא אחשבה ליד חבירו לאנוחה בגווה דלא נתכוון לכך: עמד. המקבל במקומו וקבל: חייב. הזורק: פטור. הזורק דלא עביד הנחה: **מאי המיבעיא ליה.** מאי ספיקא איכא מאיזה טעמא יפטור הא עבד עקירה והנחה: לשני בני אדם דמי ופעור. דהוו להו שנים שעשלוה דכיון שלא הניח החפץ לילך עד מקום הילוכו ולנוח אלא רץ אחריו ועכבו הויא ליה עקירה קמייתא בלא הנחה: מה לי הטעינו חבירו. דפטר ליה תנא דמתניתין דקתני או שנתן לתוכה והוציא שניהן פטורין: **לא**

 לקמן לח., כ) לקמן קח.
עירובין לג.; ג) כחובות לח.;
יש גורסין רבה, ה) [דף מט:], ו) שמות לה], ז) ס״ח
ככף. רש״ל, ה) [לקמן קח.], ע) מכות ז. ושם איתא בחבית. י) [דף ת.],

הגהות הב"ח

(א) גמ' אמר ר' אצא מתני (ח) גבו חתר רי חבח תחניי
נתי כגון (שקבלה בטרסקל)
תא"ת ונ"ב ס"א שעקרי
מטרסקל: (כ) רש"י ד"ה
כתאן דמלי דמי דבר:

מוסף רש"י

. נעץ קנה ברה״ר ובראשו **טרסקל. סל רחב ד'** וערוביו לב:). טרסקל אין עמוק ואנו מודדים לו גובה אומרים במחיצות הטרסקל נוד אחית ונמלאו מקיפות את גוד חמית ומנכנו מקיפות חת הקנה והוו להו היקף המחיצות מן הקרקע ולמעלה לשייה לאשו רשות הימיד (יקחון קאה). ידו של אדם חשובה לו. לענין הנחת שבת כמקום ארבעה על ארבעה (בחובות לא).

תום' ישנים

א) אמר מהר"ש דמעיקרא ס"ד דמתני איירי למעלי מי ושולי הכלכלי למטה מי ול"ל גוד אחים והוי שולי הכלכלה רשות הרבים:

מוסף תוספות

א. ותניא לקמז גדר שהוא ארבעה עשרה ורוחב ארבעה (ו)זו היא רשות היחיד גמורה. רשד"⁴ יבו) פירות לרשות הרבים ביד שייה לושות חובים ביז חייב פריך מינה ומשני התם למעלה מג' הכא למטה מג' אלמא אם הוציא בידו להד"ר למטה מג' חשיב כמונח ע"ג קרקע, והא דפטר ליה הכא משום דאגד יד שמיה הכא כשום דאגו יד שמיה אגד. מוס' הלח"ש. ג. כיון שלא הניחה לילך עד מקומה. מוס' הלח"ש. ד. דגבי שני בני אדם האי רפטור לאו משום דלא חשירא הוחה אלא משוח שנים שעשאוה. מוס׳

רב נסים גאון

, אמר ר' אבהו כגון ששילשל בידו למטה מג' וקיבלה. ועיקר דבריהן , ארל רחומפחא -משוה במסכת כלאים ועירוביז רמחרת כלאים ועירוביז כלבוד דמי, ואם היתה ידו של עני סמוכה לארץ בפחות מג' לדברי ר' אבהו בפוחוז מג לובודין אבות והניח בעל הבית בתוכה הרי אלו כאילו הניח בארץ ובמקום שיש בו ד' [ו]חייב. יכבר אמרנו בברכות בפרק . נ' (דף כה) כל פחות ג' (דף כוו) כי ביווי. מג' כלבוד דמי, והלכתא גמירי לה כמו שאמרו בפרק הזורק (דף צז), ואמרו עוד נירובין ובסוכה לגו וללבוד ולדופן עקומה.

לידיה אימא לא קא משמע לן א"ר אבין א"ר מימה היבל. פשט ידו וירדו לתוכה אילעאי א"ר יוחנן יעמד במקומו וקיבל חייב דלא עבד מעשה: אלא אימא עקר ממקומו וקיבל פמור תניא נמי הכי קלט. השתא סלקא דעתך כשהיה הקילוח יורד הכה בידו אחת וקבלו אחרים אומרים עמד במקומו וקיבל חייב בחברתה דעבד ליה עקירה: עקר ממקומו וקיבל פמור בעי ר' יוחנן זרק הוכא חפץ ונעקר הוא ממקומו וחזר וקיבלו מהו מאי קמבעיא ליה אמר רב אדא בר אהבה שני כחות באדם אחד קא מבעיא ליה שני כחות באדם אחד כאדם אחד דמי וחייב או דילמא כשני בני אדם דמי יופטור תיקו א"ר אבין א"ר יוחנן הכנים ידו לתוך חצר חבירו וקיבל מי גשמים והוציא חייב מתקיף לה ר' זירא מה לי הטעינו חבירו מה לי הטעינו שמים איהו לא עביד עקירה לא תימא קיבל אלא קלט והא בעינן עקירה מעל גבי מקום ד' וליכא אמר רבי חייא ברי' דרב הונא כגון שקלט מעל גבי הכותל על גבי כותל נמי והא לא נח כדאמר רבא בכותל משופע הכא נמי בכותל משופע והיכא איתמר דרבא אהא דתנן

סייב ולא דמי לשנים שעשאוה™ ור״ח גריס איפכא כשני בני אדם דמי וחייב דאמר לעיל עמד במקומו וקבל חייב וה״ג כי קבלה הוא עצמו ולא מטפה מהילוכו ליחייב דהא איתעביד מחשבתו או דילמא כאדם אחד דמי ופטור דהוי כמו שנותו מימינו לשמאלו דאע״פ שהעבירה ד׳ אמות פטור: